

imod dette Lovforslag, naar Spørgsmaalet om dets endelige Vedtagelse kommer for.

Jeg tvivler om, at den højtærede Finansminister har faaet Sagen afgjort for de to Aar ved det, der nu sker. Det er meget muligt, at det Flertal, som nu hersker i de to Ting, ogsaa inden næste 1. April vil kunne fastholde Loven, men at der ikke skulde rejse sig en Bevægelse hos Tjenestemændene mod denne Lov, og stadig stærkere, jo længere den virker, det vilde være højest mærkeligt. Og skønt jeg er ganske enig med dem, der siger, at Bevillingsmagten er hos Rigsdagen og ikke hos Tjenestemændene, maa jeg dog sige, at det jo har været Skik tidligere overfor Tjenestemændene, at man forsøgte at komme til en Forstaaelse med dem. Denne Forstaaelse kan dog ikke være af den Art, at den betyder, saaledes som den ærede Ordfører for Venstre i Dag nævnte, at Tjenestemændene uden videre skulde modtage det, som Finansministeren og et Flertal søger at gennemføre mod deres Villie og Ønske. Den Forstaaelse plejer Mennesker overhovedet ikke at have. Menneskene plejer at stille sig saaledes — det gælder Tjenestemænd og andre —, at naar man gaar imod deres Interesse, gør de Modstand, saa vidt de kan. Jeg antager, at Tjenestemændene vil gøre saa megen Modstand mod dette og rejse saa stor en Agitation, som det overhovedet er muligt for dem, naar dette Lovforslag nu gennemføres, og jeg synes, de har fuldkommen Ret. Med Rette klager de over, at Tjenestemændenes Forhandlingsret er tilsidesat, med Rette klager de over, at man gør deres Kaar, som kan være haarde nok i Forvejen, ringere for de lavt lønnedes Vedkommende — thi de højstlønnede interesserer mig ikke i dette Forhold — ved en Lov, som man oven i Købet fastsætter skal gælde for to Aar.

Jeg vil til Slut gerne vide, hvorledes den højtærede Minister og de Partier, som støtter ham, kan ane noget om, hvorledes det, der kaldes Velstandsniveauet, vil stille sig i 1924—25. Gaar man ud fra det, som her siges at være det afgørende for Konjunkturtillæget, maa man dog i samme Øjeblik være klar over, at man ikke kan vide det allerfjerneste om, hvorledes det næste Finansaar vil stille sig i saa Henseende. Ud fra Velstandsniveauets Højde kunde man derfor ikke fastsætte Konjunkturtillæget, og man lovgiver heller slet ikke ud fra en saadan Betragtning, man lovgiver for at skaffe Finansministeren de Millioner, han har krævet, og det konservative Folkeparti, som først var imod dette, har — hvad jeg meget vel kan forstaa, naar de to Par-

tier skal drive den Politik, de gør — svigtet Tjenestemændene, men ikke svigtet den Minister og den Regering, som Partiet mener, at det staaar sig ved at støtte, hvorledes end ellers Sagerne kommer til at ligge.

Jeg skal altsaa kun sige, at ved tredje Behandling vil jeg tilraade mine Meningsfæller hverken at stemme for eller imod.

Finansministeren (N. Neergaard):

Jeg takker det ærede 6te landstingsvalgte Medlem (Ejsing) og det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) for deres Tilslutning til Lovforslaget. Til det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) skal jeg sige, at han har ikke Ret i sin Udtalelse om, at man var nok kommet til Overenskomst med Tjenestemændene, hvis blot ikke Kravet om de 14 Mill. Kr. havde været saa urimeligt. Der kunde ikke være nogen Tvivl hos Tjenestemændene om, at Regeringen var villig til at gaa ned under dette Krav og i det hele taget til at gøre dem forskellige Indrømmelser, navnlig til at gøre dem den Indrømmelse, som de selv satte saa megen Pris paa, nemlig at Konjunkturtillæget blev automatisk glidende efter Pristallet. Der blev vist Villighed fra Regeringens Side til at fortsætte Forhandlingen, hvis man blot fra Tjenestemændenes Side vilde have anerkendt Forsørgerprincippet. Det strandede i Virkeligheden derpaa og ikke paa noget finansielt Ultimatum fra Regeringens Side.

Jeg maa ogsaa bestemt modsige den Paastand, som fremkom fra det ærede 9de Medlem for 2den Kreds og senere fra det ærede 18de landstingsvalgte Medlem (Brandes), om, at Tjenestemændenes Forhandlingsret skulde være tilsidesat, fordi man ændrer Lovforslaget her i Rigsdagen, og der saa ikke optages ny Forhandling med Tjenestemændene. Tjenestemændenes Forhandlingsret bestaar i, at Regeringen raadfører sig, forhandler med dem, inden Forslag fremsættes. Hvis saa Regeringen kommer til Enighed med Tjenestemændene, fremsættes Forslaget, og saa vil det jo antagelig i Regelen stille sig saaledes, at Regeringen vil kunne gennemføre det i Rigsdagen. Her kom Regeringen jo ikke til Enighed med Tjenestemændene, og den maatte da fremsætte sit Forslag ganske selvstændigt, men rigtignok saaledes, at jeg ved Lovforslagets Affattelse ogsaa udover den glidende Skala tog betydeligt Hensyn til de Ønsker, der var fremsat fra Tjenestemændenes Side paa forskellige Punkter, dels ved at reducere Beløbet, de skulde give Afkald paa, dels ved